

Bisztrai Laci bácsi, egykori váci egyházmegyes pap, a Bokor Közösség hosszú évtizedeken át hűséges tagja **tíz évvel ezelőtt** távozott az Örök Hazába. A 2010. decemberi számunkban közölt megemlékezések közül kettőt fölidézve gondolunk rá most is tisztelettel. Az évforduló alkalmából állították föl mellszobrát Dabas-Gyónon: erről és a megelőző ünnepi szentmiséről ld. <https://www.youtube.com/watch?v=DaRRDRH25t0>

Isten szerény szolgája

Boldog emlékü, szeretett és tisztelt Bisztrai László atyánk Isten akaratából 2010. július 31-én elhunyt, életének 91., papságának 67. évében. A gyász hír akkor is fájdalmas, ha a halottunk magas kort ért meg, ha a hitünk erejénél fogva Istennél tudjuk őt, mert a test és a lélek, a földi rögválóság és az örök élet kettőssége minden emberben ott feszül. Ezt persze feloldja a Krisztus Urunk feltámadásába vetett hitünk, amely nélkül hitünk hiábavaló lenne. Ennek előrebocsátását követően, kérem engedjék meg, hogy Bisztrai atyától személyes jellegű búcsút vegyek, mert nagyon régen, kb. 62 éve ismerem őt, és mert ez templom is 1945 óta nagyon kedves nekem.

Gyóni templomunk sokunk számára és számomra többszörösen is szent hely. Időrendben haladva azért, mert 1945-től itt ministráltam társaimmal, másodsorban mert 1958-ban itt volt a primiciám, és mindezek után azért is, mert 1990-től Bisztrai atyát is itt tisztelhettem plébánosként. Azt az atyát, aki 15 éves koromban hittanárom volt Vácott, a Borromei Szent Károly Váci Püspöki Szeminárium Gimnáziumában. Órái különleges élményt nyújtottak, nem vetemedtünk volna soha arra, hogy készületlenek legyünk. Egyszerűen, nagyon kedvesen és érthetően adott elő, éreztük, hogy nem mesél, hanem lebilincselően, hallatlanul érdekesen és okosan oktat minket Isten dolgairól. Ott és akkor osztálytársaimmal együtt megéreztük azt, amit az emmauszi tanítványok éreztek az evangélium szerint, és amit a gyászjelentésen is olvashatunk, hogy lángolt a szívünk, amikor beszélt hozzánk, és feltárta előttünk Isten titkait. Azt is éreztük, hogy a mi lelkesedésünk az ő szívéből jött. Mindez nagyon természetes volt számunkra, és ma már tudom, hogy akkor természetfeletti élményben volt részünk.

Ezek a kedves gyerekkori élményeim Laci bátyám Gyónra kerülése óta egybefonódtak az 1963-64. évben teljesített kápláni szolgálatommal, amikor velem és kedves szüleivel

laktam együtt a szabadszállási plébánián. Nagyon nehéz anyagi körülmények között éltünk, azt hiszem, a kápláni fizetésemet Laci bátyám néha a szülei nyugdíjából fizethette ki, annyira nem volt pénze. Politikai okból akkor talán állami kongruát sem kapott, de hogy az egyházközségi fizetése sokszor nem jött össze, erre jól emlékszem. Néha egy-két napig ettünk bab-, borsó- és káposzta-, vagy pedig más tartós, egyszerű tésztaételeket, amelyek egyébként finomak voltak, és mert nem is volt más. De volt két 50 cm³-es Jáva kismotorkerékpárunk, ezekkel jártunk misézni és hitoktatni a tanyavilágba, legmesszebb az újsolti általános iskolába, amely kiépített úton oda-vissza kb. 40 km-re volt, ahol a solti esperes helyett a szabadszállási káplánnak kellett tanítania a hittant. Az én időmben három hittanos gyermek volt Újsolton. Ha a földek nem voltak felázva, motorral át lehetett vágni Újsoltra a határban, ekkor csak kb. 16 km volt a megtett út. Bisztrai plébános atyával együtt azonban minden egyszerűen, tünémenyesen és könnyen megoldható volt.

Ha néha nem valamelyik filiában voltam, nagyon füleltem a szabadszállási templomban a prédikációira, amelyek szintén lángra gyújtották mindnyájunk szívét. Nemcsak a mondanivaló volt lebilincselően egyszerű és érthető, hanem mindez kellemes, megnyugtató, mély zengésű, de szolid baritonban hangzott el. Minden beszéde rendkívül megnyerő és nagyon-nagyon hiteles volt: az ő lángolásának nehéz volt, nehéz lett volna lélekben ellenállni, ezt bárki átvehette tőle és megélhette vele. Vele beszélgetve is lehetett érezni azt, hogy e szerény megjelenésű, halk szavú pap lelke mélyén Isten szeretete lávaként izzóan létezik, és ettől a hite, egész lényé valóban fénylett. A börtönben töltött éve bizonyára gazdagították kedves egyéniségét, de erről rabtársai tudnának többet mondani. Élmény volt mellette élni, mert kézzelfoghatóan demonstrálta, hogy milyen lehet

vagy milyen kell, hogy legyen egy igazi római katolikus pap.

Akik nála gyónhattak, mindezt személyesen is megtapasztalhatták, mert csodálatos élmény volt nála gyónni is. Már gimnazista korunkban sokan választottuk őt lelki atyánknak. Felnőtt koromban is fizikailag éreztem azt, hogy ő Istennek nagyon szerény, nagyon kedves, harmonikusan aláztos egyéniségű szolgája, aki ebben a minőségében a gyónót is szolgálta, amikor szeretettel és örömmel eligazította, majd elmondta a feloldozás latin vagy magyar szavait. Isten embere és papja volt.

Azt gondolom, sokan egyetértünk most Bisztrai László plébános atyánk ravatalánál abban, hogy itt az ideje hitünk erejénél fogva nem csupán emberi módon gyászolni őt, hanem 2000 éves egyházunk szóhasználatával most ünnepeljük meg László atyánk égi születésnapját is – abban reménykedve, hogy Isten országában vele is együtt lehetünk majd mindnyájan, akik ismertük, és most is szeretjük őt.

Szeretett és kedves jó Plébános Atyánk, Isten Veled!

Fábián István

MEGHÍVÓ

A Gyóni Katolikus Egyházközség és Dabas Város Önkormányzata szeretettel meghív minden érdeklődőt a június 28-án tartandó búcsúi szentmisére, valamint Bisztrai László atya, Dabas díszpolgára mellszobrának felszentelésére.

Időpont: június 28. 11.00 óra

A szobrot felszenteli: Láng András prépost, kanonok, plébános

A szobor Gábor Emese alkotása

„Veled virrasztok...”

Bisztrai Laci bácsi meghalt 2010. július 31-én. Aki nem ismerte, annak nem mond ez semmit. Hisz annyian hálnak meg a világban... Ám aki találkozott veled, pláne ha valaki közelebről ismerhette, annak megmozdul a lelkiismerete, s afelé lökdösi, hogy valami keveset tegyen meg abból a jóból, amit tőle látott.

Az utóbbiak közé tartozom én is. Halálának napja lelkiismeret-furdalást ébresztett bennem. Emlékeztett arra a napra, amikor velem és értem virrasztott.

Hogy érthetőbb legyek: Negyven évvel ezelőtt, az évnek körülbelül ezekben a napjaiban ismertem meg őt.

Akkoriban velem is megtörtént, ami abban az időben másokkal is megesezt, hogy az Állami Egyházügyi Hivatal főpástorommal mondatta ki az ítéletet felettem. A részletek érdekesek lennének, de most nem rólam van szó. A lényeg az, hogy az esztergomi főegyházmege ordináriusa közölte velem, egy évre visszavonja tőlem a működési engedélyt, mert az AEH-ban „nagyon haragszanak” rám.

Mit mondjak? Enyhén szólva félttem a kilátástalanságtól. Meglehetősen gyámoltalan voltam koromnál fogva, meg tapasztalatlanságom miatt is, de ilyenkor – érthetetlenül – előbukkan a segítség. Volt egy váci egyházmegyés pap, aki idős fejjel jelenleg is állja a sarat a Kalocsai Főegyházmegegyében. Fritz Péternek hívják. Ő volt akkor számomra az „érthetetlenül felbukkanó segítség”. Áldja meg minden lépését a Mindenható. Azt mondta, elvisz egy olyan paphoz, aki befogad, nemcsak egy évre, hanem amíg bajban leszek. Így volt. Magyar Mihálynak hívták, Jászkarajenőn volt plébános, áldja meg őt is haló porában a Mindenható. Nála ismertem meg Bisztrai Lacit, aki Törtelen volt plébános, és lett az én gyóntatóm egy évig. Amit el akarok mondani veled kapcsolatban, az a következő:

Megismerkedésünk után néhány hónappal meglátogattam szüleimet, akik az Ipoly völgyében laktak. Visszafelé valami rettenetes dolog történt. Rosszul számítottam ki az időt és a sok csatlakozást, s ezért lekéstem az akkor még meglévő Cegléd-Vezseny közt járó kisvonat utolsó járatát. Mivel másnap reggel hét órakor misézniem kellett, úgy döntöttem, elindulok gyalog Ceglédről Jászkarajenőre. Néhány kilométer után eleredt az ónos eső. Aztán egyre jobban zuhogott. Vártam, hogy eláll, de nem tette. Sapkám, esernyőm nem volt. Perceken belül rám fagyott a ruha. Még reményem sem lehetett, hogy a testem fölmelegíti átázott ruhámat, mert az utánpótlás vi-

gasztalanul zuhogott. Egyre riasztóbban tört rám a gondolat: most fogok meghalni. Szinte már öntudatlanul ébredt föl bennem, mint valami szalmaszál, hogy Törtelig el kell mennem. Ott lakik Bisztrai Laci. Magam sem tudom, hogy értem oda. Az idő úgy két óra körül járt, éjfél után. Félttem, hogy nem nyit ajtót, mert az jut eszébe, hogy aki ilyenkor zörget, az biztosan betörő. De nem így volt. Kinyitotta az ajtót, mert azt gondolta, beteghez hívják. Amikor meglátott, bevonszolt a plébániára, nagy ügyel-bajjal leszedte rólam a fagyos ruhát, betakargatott, teát főzött, a cserépkályha ajtaját kinyitotta, s odaültetett, hogy fölmelegedjem. Mikor már kicsit jobban voltam, kértem, hogy feküdjön le, majd kimegyek a hajnali kisvonathoz, s eljutok Jász-

karajenőre. Ezt mondta: „Ha már nem tudok a szenvedésedből átvenni, legalább veled virrasztok.”

Lehetne itt szép gondolatokat írni az irgalmasság testi cselekedeteiről. Lehetne magasztalni Bisztrai Lacit, s joggal. Halálának okán azonban hangosan megszólaló lelkiismeretem az Örökkévalót szólongatja inkább: Te, aki hajunk szálát is számon tartod, és nem terhelsz minket erőnkön fölül, taníts meg virrasztani embertestvéreink szenvedésének idején!

Sági László

